

# Panium – Nummer tre

## *Synen och den fastställda tiden: en profetisk parallell*

Jeff Pippenger

2025-02-28

Liknelsen om de tio jungfrurna upprepas till punkt och pricka i de etthundrafyrtiofyrtatusens historia. Habackuk kapitel två framlägger liknelsens kärna när det identifierar den syn som talar vid ändens tid.

Jag vill stå på min vaktpost och ställa mig på tornet, och jag vill speja för att se vad han skall tala till mig och vad jag skall svara när jag blir tillrättavisad. Och Herren svarade mig och sade: Skriv uppenbarelsen och gör den tydlig på tavlor, så att den som läser den må kunna löpa. Ty uppenbarelsen gäller ännu för en bestämd tid, men till slutet skall den tala och inte ljuga. Om den dröjer, så vänta på den; ty den skall förvisso komma, den skall inte utebli. Se, den som är uppblåst har ingen rättskaffens själ i sig; men den rättfärdige skall leva genom sin tro. Habackuk 2:1–4.

Vers tjugosju i Daniel elva identifierar också den ”bestämda tiden”.

Och dessa båda kungars hjärtan skall vara inriktade på att göra ont, och vid samma bord skall de tala lögn; men det skall inte ha framgång, ty ännu är änden förlagd till den bestämda tiden. Daniel 11:27.

Den ”syn” som upprättas av Rom är för ”en bestämd tid”, och de två kungar vilkas hjärta är inriktat på att göra ont och att tala lögn vid ett och samma bord utmärker ett profetiskt vägmärke som inträffar innan synen ”talar”. Före den bestämda tiden talar två kungar ”lögn”, och när synen talar vid den bestämda tiden, ljuger den inte. Den bestämda tiden är söndagslagen i USA, och mötet vid bordet markerar början på en profetisk tidsperiod. ”Synen” uppfylls i historien vid söndagslagen, men den upprättas före söndagslagen. Detta är uppenbart, ty de trogna uppmanas att vänta på synen, och de uppmanas att kungöra synen. De skulle inte kunna kungöra den före synens uppfyllelse om synen ännu inte hade blivit upprättad.

Jeremia representerar dem som ”väntar” på synen:

O Herre, du vet det; kom ihåg mig och ta dig an mig, och hämnas mig på mina förföljare; ryck mig inte bort i ditt långmod. Vet att det är för din skull jag har lidit smälek. Dina ord kom till mig, och jag åt dem, och ditt ord blev mitt hjärtas fröjd och glädje; ty jag är uppkallad efter ditt namn, Herre, härskarornas Gud. Jag satt inte i de hånfullas församling och gladde mig inte; jag satt ensam för din hands skull, ty du hade uppfyllt mig med förbittring. Varför är min smärta evig och mitt sår obotligt, så att det vägrar att läkas? Skulle du då för mig vara som en svikare, som vatten som tryter? Därför säger Herren så: Om du vänder om, skall jag låta dig komma tillbaka, och du skall få stå inför mitt ansikte; och om du skiljer det dyrbara från det odugliga, skall du vara som min mun. De må vända tillbaka till dig, men du skall inte vända tillbaka till dem. Och jag skall göra dig till en befäst mur av koppar inför detta folk; och de skall strida mot

dig, men de skall inte bli dig övermäktiga, ty jag är med dig för att frälsa dig och rädda dig, säger Herren. Och jag skall rädda dig ur de ondas hand, och jag skall befria dig ur våldsmännens hand. Jeremia 15:15–21.

Söndagslagen i USA är där symbolen för ”ihågkommande” blir utmärkt. Det är där sabbaten, som alltid skall ihågkommas, blir den slutliga prövningsfrågan. Det är där Tyrus sköka, som har varit glömd, blir ihågkommen. Det är där Gud kommer ihåg Babylons synder och ger henne dubbel dom.

Vägmärket där talandet är förlagt är söndagslagen i USA, ty där ”talar” jorddjuret såsom en drake. Vid samma vägmärke ”talar” åsnan i Bileams profetiska linje. När Johannes Döparen föds ”talar” hans far, Sakarias, som genom gudomligt ingripande har varit hindrad från att tala.

Och det skedde att de på åttonde dagen kom för att omskära barnet; och de kallade honom Sakarias efter hans faders namn. Men hans moder svarade och sade: Nej, han skall heta Johannes. Och de sade till henne: Det finns ingen bland dina släktingar som bär det namnet. Och de gav tecken åt hans fader för att få veta vad han ville att barnet skulle kallas. Då bad han om en skrivtavla och skrev: Hans namn är Johannes. Och de förundrade sig alla. Och genast öppnades hans mun, och hans tunga löstes, och han talade och prisade Gud. Lukas 1:59–64.

Vid söndagslagen i USA helas påvedömetts dödliga sår, och hon blir det åttonde riket, som är av de sju, när USA, vars president Donald Trump är den åttonde presidenten, som är av de sju. Vid samma tidpunkt upphöjs de etthundrafyrtiofyra tusen såsom ett baner. De etthundrafyrtiofyra tusen är den åttonde församlingen, som är av de sju. Vid söndagslagen markeras talet åtta, och det var på den åttonde dagen som Johannes omskars och Sakarias talade. Sakarias betyder att Gud har ”kommit ihåg”. Söndagslagen är förfälskningen av den sanna sabbaten som skulle ”kommas ihåg”. Vid söndagslagen blir Tyrus sköka ”ihågkommen”. Det är vid söndagslagen som Gud ”kommer ihåg” Babylons synder och fördubblar hennes dom.

Jeremia representerar dem som led den första besvikelsen och som väntar på synen som dröjer. Han representerar de trogna som blir Guds mun vid den bestämda tiden, när synen talar och inte ljuger. Synen som talar på den bestämda tiden föregås av två kungar som talar lögn till varandra vid ett och samma bord. Den händelsen föregår söndagslagen och inträffar därför i Paniums historia såsom den framställs i verserna tretton till femton, vilket är samma period då ”folkets rövare” upprättar ”synen”.

Och i dessa tider skall många resa sig mot kungen i söder; också våldsmännen bland ditt folk skall upphöja sig för att befästa synen; men de skall falla. Daniel 11:14.

”Rövarna” är Rom, och Rom i de sista dagarna är katolicismen. Påven upprättar synen, och det gör han under perioden strax före söndagslagen. Det gör han genom att ingripa i slaget vid Panium, där Trump segrar över Putin. Slaget ägde rum år 200 f.Kr., samma år som det hedniska Rom trädde in i den profetiska historien. Pompejus den store erövrade Jerusalem år 63 f.Kr. Denna händelse inträffade under hans fälttåg i öster, när han ingrep i ett inbördeskrig mellan de hasmoneiska bröderna Hyrkanos II och Aristobulos II. Pompejus tog Hyrkanos II:s parti, belägrade Jerusalem och intog till slut staden efter en tre månader lång belägring. Detta markerade slutet på Judeens

oberoende och början på den romerska kontrollen över området, som senare skulle bli en provins under romerskt styre.

Före söndagslagen träder påven i förbön in i den historia som är förknippad med slaget vid Panium. När han inträder i den profetiska historien, stadfäster hans framträdande synen; den syn som ännu skall "tala" vid den "bestämda tiden" för söndagslagen i USA. Den "syn" som dröjde är den misslyckade förutsägelsen som markerade början på dröjsmålstiden i liknelsen om de tio jungfrurna. Den markerade också ankomsten av den andra ängeln av de tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton. En misslyckad förutsägelse som inledde en väntetid, och en uppmaning att "vänta" på dess uppfyllelse, fastän den dröjde.

I den milleritiska historien upphörde dröjsmålstiden vid lägermötet i Exeter den 12–17 augusti 1844. En besvikelse, framkallad av en misslyckad förutsägelse, inledde en väntetid avsedd att fullkomna karaktären hos två klasser av jungfrur, och följdes därefter av förklaringen till den tidigare misslyckade förutsägelsen. Förklaringen i Exeter identifierar de detaljer som är förbundna med synen när den uppfylls. Samma kännetecken kan iakttas i Matteusevangeliet, kapitel sexton, när Kristus förde sina lärjungar till Caesarea Filippi. Från den tidpunkten och framåt undervisade Kristus lärjungarna direkt om vad som skulle ske vid korset.

Från den tiden började Jesus visa sina lärjungar att han måste gå till Jerusalem och lida mycket genom de äldste och översteprästerna och de skriftlärdas, och att han måste dödas och på tredje dagen uppväckas. Matteus 16:21.

Det bör noteras att den nyss citerade versen kommer mellan det att Jesus fastslår att Petrus hade blivit ledd av den helige Ande när han identifierade Jesus som Kristus, den levande Gudens Son, och det att Petrus, när Kristus började undervisa dem om det kommande korset, motsatte sig budskapet, varpå Kristus kallade Petrus Satan. Det budskap som avförseglas när synen blir befäst frambringar två klasser av tillbedjare, båda representerade av Petrus.

Caesarea Filippi är Panium, och båda leder till korsets bestämda tid i Kristi linje, den 22 oktober 1844 i milleriternas historia och söndagslagen i dag. Panium, Caesarea Filippi och lägermötet i Exeter är samma profetiska vägmärke. Det är vid detta vägmärke som synen stadfästs genom påvens införande i berättelsen. Synens stadfästande föregår den bestämda tiden, ty Caesarea Filippi föregick korset, lägermötet i Exeter föregick den 22 oktober 1844, och Panium år 200 f.Kr. föregick Pompejus erövring av Jerusalem år 63 f.Kr. Någon gång före söndagslagen i USA kommer påven, som är Tyrus sköka, öppet att träda in i den profetiska historien. När han gör det stadfästs synen.

Visionen är fastställd i det tredje ombudskriget i kapitel elva. Det första ombudskriget illustrerar det sista ombudskriget, och därför kommer det sista ombudskriget att ha samma profetiska kännetecken som det första. Sydens konung, representerad i namnet Vladimir, som betyder härskare över gemenskapen, sveps bort genom en allians mellan påven och USA:s president. Den siste påven kommer att vara den åttonde, som är av de sju, till uppfyllelse av Uppenbarelseboken sjutton, och den siste presidenten kommer att vara den åttonde, som är av de sju, liksom banerföraren för de etthundafyrtiofyra tusen.

Förhållandet mellan påven och presidenten var i början en ”hemlig allians”, och den åttonde och siste presidentens allians med påven kommer också att vara ”hemlig”, ty under denna period är skökan i Tyrus profetiskt ”glömd”. Alliansen mellan Reagan och påve Johannes Paulus II var hemlig, men samtidigt blev påven det mest igenkännliga ansiktet på jorden. Det som är ”glömt” beträffande skökan i Tyrus, som bedriver otukt med alla jordens kungar, är ett särskilt kännetecken hos påvedömet, vilket sammanfattar alla hennes synder i en enda kategori av uppror. Detta kännetecken är den katolska kyrkans anspråk på ”ofelbarhet”. Detta faktum är så viktigt att inse att jag nu kommer att avsluta denna artikel med ett kapitel av Syster White. Vi kommer att fortsätta dessa tankelinjer i nästa artikel, men när du läser följande kapitel ur *The Great Controversy*, kom då ihåg att nästan var och en av Trumps regeringsmedlemmar är romersk-katoliker, med en blandning av pingstväckelse och ett ständigt närvarande inflytande från Franklin Graham, som nyligen uppmanade till offentliga böner för Bibelns profetias antikrist.

### **”Samvetsfriheten hotad”**

”Romanismen betraktas nu av protestanter med långt större välvilja än under tidigare år. I de länder där katolicismen inte är dominerande, och där papisterna intar en försonlig hållning för att vinna inflytande, märks en tilltagande likgiltighet inför de läror som skiljer de reformerade kyrkorna från den påvliga hierarkin; den uppfattningen vinner mark att vi trots allt inte skiljer oss så mycket åt i väsentliga frågor som man har antagit, och att en liten eftergift från vår sida kommer att föra oss till en bättre förståelse med Rom. Det fanns en tid då protestanter satte högt värde på den samvetsfrihet som hade köpts till så högt pris. De lärde sina barn att avsky påvedömet och ansåg att det skulle vara trolöshet mot Gud att söka samförstånd med Rom. Men hur vitt skilda är inte de åsikter som nu kommer till uttryck!”

Påvedömet försvarare förklarar att kyrkan har blivit förtalad, och den protestantiska världen är benägen att godta detta påstående. Många hävdar att det är orättvist att döma kyrkan av i dag efter de styggelser och orimligheter som kännetecknade hennes herravälde under okunnighetens och mörkrets århundraden. De ursäktar hennes fasansfulla grymhet som ett resultat av tidens barbari och gör gällande att den moderna civilisationens inflytande har förändrat hennes sinnelag.

”Har dessa personer glömt det anspråk på ofelbarhet som denna högmodiga makt har gjort gällande i åtta hundra år? Långt ifrån att ha övergivits bekräftades detta anspråk under det nittonde århundradet med större bestämdhet än någonsin tidigare. Då Rom hävdar att ’kyrkan aldrig har misstagit sig; ej heller skall den, enligt Skrifterna, någonsin misstaga sig’ (John L. von Mosheim, *Institutes of Ecclesiastical History*, bok 3, århundrade II, del 2, kapitel 2, avsnitt 9, anmärkning 17), hur kan hon då avsäga sig de principer som styrde hennes handlingssätt under gångna tidsåldrar?”

Påvekyrkan kommer aldrig att avstå från sitt anspråk på ofelbarhet. Allt som hon har gjort i sin förföljelse av dem som förkastar hennes dogmer håller hon för rätt; och skulle hon inte upprepa samma handlingar, om tillfälle gavs? Låt de inskränkningar som nu åläggs av världsliga regeringar undanröjas och Rom återinsätts i sin forna makt, så skulle hennes tyranni och förföljelse snart återuppväckas.

”En välkänd författare yttrar sig så om den påvliga hierarkins hållning i fråga om samvetsfrihet och om de faror som särskilt hotar Förenta staterna genom framgången för hennes politik: ”Det finns många som är benägna att tillskriva all fruktan för romersk-katolicismen i Förenta staterna åt trångsynthet eller barnslighet. Sådana ser ingenting i romanismens karaktär och hållning som är fientligt mot våra fria institutioner och finner inget olycksbådande i dess tillväxt. Låt oss då först jämföra några av de grundläggande principerna i vår regering med den katolska kyrkans.””

”Förenta staternas konstitution garanterar samvetsfrihet. Intet är dyrare eller mer grundläggande. Påven Pius IX sade i sitt encykliska brev av den 15 augusti 1854: ’De absurda och villfarande läror eller raserier som försvarar samvetsfriheten är ett högst fördärvligt misstag — en pest, mer än någon annan, att frukta i en stat.’ Samme påve fördömde i sitt encykliska brev av den 8 december 1864 med bannlysning ’dem som hävdar samvetsfrihet och frihet för religiös gudsdyrkan’, likaså ’alla sådana som menar att kyrkan inte får bruka tvång.’”

”Roms särskilda tonläge i Förenta staterna innebär inte någon hjärteförändring. Hon är tolerant där hon är maktlös. Biskop O’Connor säger: ’Religionsfriheten tolereras endast till dess att motsatsen kan genomföras utan fara för den katolska världen.’ ... Ärkebiskopen av St. Louis sade en gång: ’Kätteri och otro är brott; och i kristna länder, såsom till exempel i Italien och Spanien, där hela folket är katoliker och där den katolska religionen utgör en väsentlig del av landets lag, bestraffas de såsom andra brott.’ ...”

”’Varje kardinal, ärkebiskop och biskop i den katolska kyrkan avlägger en trohetsed till påven, i vilken följande ord förekommer: ’Kättare, schismatiker och upprorsmän mot vår nämnde herre (påven), eller hans ovannämnda efterträdare, skall jag efter yttersta förmåga förfölja och motarbeta.’” —Josiah Strong, *Our Country*, kap. 5, styck. 2–4.

”Det är sant att det finns verkliga kristna i den romersk-katolska gemenskapen. Tusentals i den kyrkan tjänar Gud efter det bästa ljus de har. De tillåts inte få tillgång till hans ord och urskiljer därför inte sanningen. De har aldrig sett kontrasten mellan en levande hjärtats tjänst och en kretsgång av enbart former och ceremonier. Gud ser med ömmande medlidande på dessa själar, utbildade som de är i en tro som är bedräglig och otillfredsställande. Han skall låta ljusstrålar tränga igenom det täta mörker som omger dem. Han skall uppenbara sanningen för dem sådan den är i Jesus, och många skall ännu inta sin plats bland hans folk.

”Men romanismen som system står nu inte mer i samklang med Kristi evangelium än under någon tidigare period i sin historia. De protestantiska kyrkorna befinner sig i stort mörker, annars skulle de urskilja tidens tecken. Den romerska kyrkan är vittomfattande i sina planer och sitt sätt att verka. Hon använder varje medel för att utvidga sitt inflytande och öka sin makt som förberedelse för en häftig och målmedveten strid för att återvinna herraväldet över världen, återupprätta förföljelsen och omintetgöra allt det som protestantismen har uträttat. Katolicismen vinner terräng på varje sida. Se det ökande antalet av hennes kyrkor och kapell i protestantiska länder. Se på hur omtyckta hennes högskolor och seminarier är i Amerika, så flitigt anlitade av protestanter. Se på ritualismens tillväxt i England och de återkommande avfallen till katolikernas led. Dessa ting borde väcka oro hos alla som sätter värde på evangeliets rena principer.

”Protestanterna har manipulerat och gynnat påvedömet; de har gjort kompromisser och eftergifter som påvisterna själva är förvånade över att se och inte förmår förstå. Människor sluter sina ögon för romanismens verkliga karaktär och för de faror som är att befara av dess överhöghet. Folket behöver väckas till att stå emot framträngandet av denna den farligaste fiende till medborgerlig och religiös frihet.

”Många protestanter antar att den katolska religionen är föga tilltalande och att dess gudstjänst är en tråkig, meningslös rad av ceremonier. Här tar de miste. Fastän romanismen bygger på bedrägeri, är den inte ett grovt och klumpigt bedrägeri. Den romerska kyrkans gudstjänst är en synnerligen imponerande ritual. Dess praktfulla skådespel och högtidliga riter fångslar människors sinnen och tystar förnuftets och samvetets röst. Ögat förtrollas. Storslagna kyrkor, imponerande processioner, gyllene altaren, juvelprydda helgedomar, utsökta målningar och utsökt skulptur vädjar till kärleken till det sköna. Även örat fångslas. Musiken är oöverträffad. De fylliga tonerna från den djupt klingande orgeln, sammansmälta med melodin från många röster när den sväller genom de höga kupolerna och pelargångarna i hennes storslagna katedraler, kan inte undgå att fylla sinnet med vördnad och bävan.

”Detta yttre skimmer, denna prakt och dessa ceremonier, som endast hånar den syndsjuka själens längtan, är ett bevis på inre fördärv. Kristi religion behöver inga sådana lockelser för att vinna anseende. I ljuset som strålar från korset framstår den sanna kristendomen som så ren och älsklig att inga yttre utsmyckningar kan öka dess verkliga värde. Det är helighetens skönhet, en mild och stilla ande, som är dyrbar inför Gud.

”Stilens glans är inte nödvändigtvis ett tecken på rena, upphöjda tankar. Höga föreställningar om konst, fin förfining i smaken, finns ofta hos sinnen som är jordiska och sinnliga. De brukas ofta av Satan för att få människor att glömma själens behov, att förlora den framtida, odödliga tillvaron ur sikte, att vända sig bort från sin oändlige Hjälpare och att leva endast för denna värld.

En religion av yttre former tilltalar det oförnyade hjärtat. Den katolska gudstjänstens prakt och ceremonier har en förförisk, hänförande makt, genom vilken många blir bedragna; och de kommer att betrakta den romerska kyrkan som själva himmelens port. Endast de som har satt sina fötter fast på sanningens grund och vilkas hjärtan är förnyade genom Guds Ande, är skyddade mot hennes inflytande. Tusentals som inte har en erfarenhetsmässig kunskap om Kristus kommer att ledas till att anta gudsfruktighetens former utan dess kraft. En sådan religion är just vad massorna önskar.

”Kyrkans anspråk på rätten att ge syndaförlåtelse leder romanisten till att känna sig fri att synda; och biktseden, utan vilken hennes förlåtelse inte beviljas, tenderar också att ge onda begär fritt spelrum. Den som knäböjer inför fallen människa och i bekännelsen blottar sitt hjärtas hemliga tankar och föreställningar, förnedrar sitt människovärde och fördärvar varje ädel drift i sin själ. När han inför en präst — en felande, syndig dödlig, och alltför ofta fördärvad av vin och vällust — blottlägger sitt livs synder, sänks hans karaktärsmåttstock, och följden blir att han befläckas. Hans föreställning om Gud förnedras till likhet med fallen mänsklighet, eftersom prästen står som Guds representant. Denna förnedrande bekännelse från människa till människa är den hemliga källa, ur vilken mycket av det onda har flutit som

befläckar världen och gör den mogen för den slutliga förstörelsen. Men för den som älskar självtillfredsställelse är det mer tilltalande att bekänna för en medmänniska än att öppna själen för Gud. Det fallna människonaturen finner det mer angenämt att göra bot än att avstå från synd; det är lättare att spåka köttet med säcktyg och nässlor och skavande kedjor än att korsfästa köttsliga lustar. Tungt är det ok som det köttsliga hjärtat är villigt att bära hellre än att böja sig under Kristi ok.

”Det finns en slående likhet mellan den romerska kyrkan och den judiska kyrkan vid tiden för Kristi första ankomst. Medan judarna i hemlighet trampade på varje princip i Guds lag, var de utvärtes stränga i iakttagandet av dess bud och belastade den med pålagor och traditioner som gjorde lydnaden smärtsam och betungande. Såsom judarna bekände sig vörda lagen, så påstår romanisterna sig vörda korset. De upphöjer symbolen för Kristi lidanden, medan de i sina liv förnekar honom som den representerar.

”Papister sätter kors på sina kyrkor, på sina altaren och på sina kläder. Överallt syns korsets insignier. Överallt hedras och upphöjs det utvärtes. Men Kristi läror ligger begravda under en massa meningslösa traditioner, falska uttolkningar och stränga pålagor. Frälsarens ord om de trångsynta judarna gäller med ännu större kraft för den romersk-katolska kyrkans ledare: ’De binda ihop tunga bördor och svåra att bära och lägga dem på människornas axlar; men själva vilja de inte röra dem med ett enda finger.’ Matteus 23:4. Samvetsömna själar hålls i ständig skräck av fruktan för en förtörnad Guds vrede, medan många av kyrkans höga värdighetsbärare lever i lyx och sinnlig njutning.

”Tillbedjan av bilder och relikier, åkallandet av helgon och upphöjandet av påven är Satans medel för att dra människornas sinnen bort från Gud och från hans Son. För att fullborda deras undergång bemödar han sig om att avvända deras uppmärksamhet från honom genom vilken allena de kan finna frälsning. Han kommer att rikta dem till varje föremål som kan sättas i dennes ställe som har sagt: ’Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så skall jag ge er vila.’ Matteus 11:28.

”Det är Satans ständiga strävan att förvränga Guds karaktär, syndens natur och de verkliga frågor som står på spel i den stora striden. Hans spetsfundighet förminskar den gudomliga lagens förpliktelse och ger människor frihet att synda. Samtidigt förmår han dem att hysa falska föreställningar om Gud, så att de betraktar Honom med fruktan och hat snarare än med kärlek. Den grymhet som är inneboende i hans egen karaktär tillskrivs Skaparen; den förkroppsligas i religionssystem och kommer till uttryck i former av gudsdyrkan. Därigenom förblindas människors sinnen, och Satan vinner dem som sina redskap i krigföring mot Gud. Genom förvrängda uppfattningar om de gudomliga egenskaperna förleddes hedniska folk att tro att människooffer var nödvändiga för att vinna gudomens välvilja; och förfärliga grymheter har begåtts under avgudadyrkans olika former.

Den romersk-katolska kyrkan, som förenade hedendomens och kristendomens former och, liksom hedendomen, förvrängde Guds karaktär, har tillgripit sedvänjor som inte varit mindre grymma och motbjudande. Under den tid då Rom hade herraväldet fanns tortyrredskap för att framtinga bifall till dess läror. Det fanns bålet för dem som inte ville ge vika för dess anspråk. Det förekom massakrer i en omfattning som aldrig kommer att bli känd förrän den uppenbaras

i domen. Kyrkans höga dignitärer studerade, under Satan, sin herre, hur de skulle uppfinna medel att åstadkomma största möjliga tortyr utan att beröva offret livet. I många fall upprepades den infernaliska processen till den yttersta gränsen för mänsklig uthållighet, tills naturen gav upp kampen och den lidande hälsade döden som en ljuv befrielse.

Sådant var ödet för Roms motståndare. För sina anhängare hade hon gisslets tuktan, svältens hunger, kroppsliga askeser i varje tänkbar, hjärtskärande form. För att vinna himlens gunst överträdde de botfärdiga Guds lagar genom att överträda naturens lagar. De lärdes att söndra de band som Han har knutit för att välsigna och glädja människans jordiska vandring. Kyrkogården rymmer miljontals offer som tillbringade sina liv i fåfänga försök att kuva sina naturliga känslor, att undertrycka varje tanke och känsla av medlidande med sina medmänniskor såsom stötande för Gud.

”Om vi önskar förstå Satans beslutsamma grymhet, sådan den har uppenbarats under hundratals år, inte bland dem som aldrig har hört talas om Gud, utan i själva hjärtat av och över hela kristenheten, behöver vi endast se på romanismens historia. Genom detta gigantiska bedrägerisystem fullbordar onskans furste sitt syfte att dra vanära över Gud och elände över människan. Och när vi ser hur han lyckas förkläda sig och utföra sitt verk genom kyrkans ledare, kan vi bättre förstå varför han hyser en så stark motvilja mot Bibeln. Om den boken läses, kommer Guds barmhärtighet och kärlek att uppenbaras; det kommer att bli uppenbart att han inte lägger någon av dessa tunga bördor på människorna. Allt han begär är ett förkrossat och ångerfullt hjärta, en ödmjuk och lydig ande.

”Kristus ger i sitt liv intet exempel på att män och kvinnor skall stänga in sig i kloster för att bli skickade för himlen. Han har aldrig lärt att kärlek och medkänsla måste undertryckas. Frälsarens hjärta flödade över av kärlek. Ju närmare människan kommer den moraliska fullkomligheten, desto starkare blir hennes känslighet, desto skarpare blir hennes uppfattning av synden och desto djupare hennes medkänsla med de lidande. Påven gör anspråk på att vara Kristi ställföreträdare; men hur står sig hans karaktär i jämförelse med vår Frälsares? Var Kristus någonsin känd för att överlämna människor åt fängelse eller sträckbänk därför att de inte visade honom hyllning såsom himmelens Konung? Hördes hans röst någonsin fördöma till döden dem som inte tog emot honom? När han blev föraktad av invånarna i en samaritisk by, uppfylldes aposteln Johannes av harm och frågade: ’Herre, vill du att vi skall befalla att eld kommer ned från himmelen och förtär dem, såsom Elias gjorde?’ Jesus såg med medlidande på sin lärjunge och tillrättavisade hans hårda sinne och sade: ’Människosonen har inte kommit för att förgöra människors liv, utan för att frälsa dem.’ Luk. 9:54, 56. Hur annorlunda än den anda som uppenbarades av Kristus är den som hans bekände ställföreträdare visar.”

”Den romerska kyrkan visar nu upp en tilltalande fasad inför världen och döljer sitt register av fruktansvärda grymheter bakom ursäkter. Hon har klätt sig i kristuslika kläder, men hon är oförändrad. Varje princip hos påvedömet som fanns i gångna tidsåldrar finns i dag. De läror som utformades under de mörkaste tidsåldrarna hålls fortfarande fast vid. Må ingen bedra sig själv. Det påvedöme som protestanter nu är så benägna att ära är detsamma som härskade över världen under reformationens dagar, när Guds män trädde fram med fara för sina liv för att blottlägga dess missgärningar. Det besitter samma stolthet och samma högmodiga anspråk som

satte sig över kungar och furstar och gjorde anspråk på Guds företrädesrätter. Dess ande är inte mindre grym och despotisk nu än när det krossade den mänskliga friheten och dödade den Högstes heliga.”

Påvedömet är just vad profetian förklarade att det skulle vara: de sista tidernas avfall. 2 Thessalonians 2:3, 4. Det är en del av dess politik att anta den karaktär som bäst tjänar dess syfte; men under kameleontens växlande yttre döljer det ormens oföränderliga gift. ”Tro behöver inte hållas med kättare, ej heller med personer som misstänks för kätteri” (Lenfant, volume 1, page 516), förklarar det. Skall denna makt, vars historia under tusen år är skriven med de heligas blod, nu erkännas som en del av Kristi kyrka?

”Det är inte utan skäl som påståendet har framförts i protestantiska länder att katolicismen skiljer sig mindre från protestantismen än i forna tider. En förändring har skett; men förändringen ligger inte i påvedömet. Katolicismen liknar förvisso mycket av den protestantism som nu existerar, därför att protestantismen i så hög grad har degenererat sedan reformatörernas dagar.

”Allteftersom de protestantiska kyrkorna har sökt världens gunst, har falsk kärlek förblindat deras ögon. De inser inte annat än att det är rätt att tro gott om allt ont, och som den oundvikliga följdén kommer de till sist att tro ont om allt gott. I stället för att stå till försvar för den tro som en gång har blivit överlämnad åt de heliga, håller de nu, så att säga, på att be Rom om ursäkt för sin okärleksfulla uppfattning om henne och ber om förlåtelse för sin trångsynthet.”

En stor skara, även bland dem som inte hyser någon välvilja mot romanismen, uppfattar föga fara i hennes makt och inflytande. Många hävdar att det intellektuella och moraliska mörker som rådde under medeltiden gynnade spridningen av hennes läror, hennes vidskepelse och hennes förtryck, och att den större upplysningen i modern tid, den allmänna spridningen av kunskap och den tilltagande frisinnadheten i religiösa frågor omöjliggör ett återuppväckande av intolerans och tyranni. Själva tanken att ett sådant tillstånd skulle råda i denna upplysta tidsålder förlöjlighas. Det är sant att ett stort ljus, intellektuellt, moraliskt och religiöst, lyser över detta släkte. På de öppna sidorna i Guds heliga ord har ljus från himlen utgjutits över världen. Men man bör komma ihåg att ju större det ljus är som har blivit givet, desto större blir mörkret hos dem som förvränger och förkastar det.

”Ett bedjande studium av Bibeln skulle visa protestanterna påvedömet verkliga karaktär och få dem att känna avsky för det och sky det; men många är så visa i sina egna ögon att de inte känner något behov av att ödmjukt söka Gud för att bli ledda in i sanningen. Fastän de berömmar sig av sin upplysning, är de okunniga både om Skrifterna och om Guds kraft. De måste ha något medel att stilla sina samveten, och de söker det som är minst andligt och förödmjukande. Vad de önskar är en metod att glömma Gud som kan gälla för en metod att komma ihåg honom. Påvedömet är väl ägnat att tillgodose alla dessas behov. Det är berett för två klasser av människor, vilka omfattar nästan hela världen—dem som vill bli frälsta genom sina förtjänster, och dem som vill bli frälsta i sina synder. Häre ligger hemligheten med dess makt.

”En tid av stort intellektuellt mörker har visat sig vara gynnsam för påvedömets framgång. Det kommer ännu att visas att en tid av stort intellektuellt ljus är lika gynnsam för dess framgång. I gångna tider, när människor var utan Guds ord och utan kunskap om sanningen, var deras ögon förbundna, och tusenden blev snärjda utan att se nätet som var utbrett för deras fötter. I denna generation finns det många vilkas ögon förbländas av skenet från mänskliga spekulationer, ”den så kallade kunskapen”; de urskiljer inte nätet och går in i det lika villigt som om de hade ögonbindel. Gud avsåg att människans intellektuella krafter skulle betraktas som en gåva från hennes Skapare och användas i sanningens och rättfärdighetens tjänst; men när högmod och ärelystnad får näring, och människor upphöjer sina egna teorier över Guds ord, då kan intelligensen åstadkomma större skada än okunnigheten. Så kommer den falska vetenskapen i vår tid, som undergräver tron på Bibeln, att visa sig lika framgångsrik i att bereda vägen för påvedömets mottagande, med dess tilltalande former, som undanhållandet av kunskap var i att öppna vägen för dess upphøjelse under den mörka medeltiden.

”I de rörelser som nu pågår i Förenta staterna för att åt kyrkans institutioner och bruk säkerställa statens stöd följer protestanterna i papisternas fotspår. Ja, än mer: de öppnar dörren för påvedömet att återvinna i det protestantiska Amerika den överhöghet som det har förlorat i den gamla världen. Och det som ger denna rörelse ännu större betydelse är det faktum att det huvudsakliga syfte man har i sikte är att genomdriva söndagsfirande—en sedvänja som har sitt ursprung i Rom och som Rom gör anspråk på som tecknet på sin myndighet. Det är påvedömets ande—anden av anpassning till världsliga seder, vördnaden för mänskliga traditioner över Guds bud—som genomtränger de protestantiska kyrkorna och leder dem vidare till att utföra samma verk av söndagens upphøjelse som påvedömet har utfört före dem.

”Om läsaren vill förstå vilka krafter som skall tas i bruk i den snart stundande striden, behöver han endast följa skildringen av de medel som Rom använde för samma syfte i gångna tider. Om han vill veta hur papister och protestanter, förenade, kommer att behandla dem som förkastar deras dogmer, må han se den anda som Rom visade gentemot sabbaten och dess försvarare.

”Kungliga edikt, allmänna kyrkomöten och kyrkliga förordningar, upprätthållna av världslig makt, var de steg genom vilka den hedniska högtiden uppnådde sin hedersställning i den kristna världen. Den första offentliga åtgärd som påbjöd söndagsfirande var den lag som utfärdades av Konstantin. (A.D. 321) Detta edikt ålade stadsbefolkningen att vila på ”solens vördnadsvärda dag”, men tillät landsbygdens folk att fortsätta sina jordbrukssysslor. Fastän det i själva verket var en hednisk förordning, verkställdes den av kejsaren efter hans nominella antagande av kristendomen.

Då det kungliga påbudet visade sig inte utgöra någon tillräcklig ersättning för gudomlig auktoritet, framställde Eusebius, en biskop som sökte furstarnas ynnest och som var Konstantins särskilde vän och smickrare, påståendet att Kristus hade överfört sabbaten till söndagen. Inte ett enda vittnesbörd ur Skriften framlades som bevis för den nya läran. Eusebius själv medger omedvetet dess falskhet och pekar på förändringens verkliga upphovsmän. ”Allt det”, säger han, ”som det var plikt att göra på sabbaten, detta har vi överfört till Herrens dag.” —Robert Cox, Sabbath Laws and Sabbath Duties, sidan 538. Men söndagsargumentet, hur

ogrundat det än var, tjänade till att förmätet uppmuntra människor att trampa Herrens sabbat under fötterna. Alla som önskade bli ärade av världen antog den populära högtidsdagen.

”I samma mån som påvedömet blev fast etablerat, fortsattes arbetet med söndagens upphöjelse. Under en tid ägnade sig folket åt jordbruksarbete när de inte deltog i kyrkans gudstjänster, och den sjunde dagen betraktades fortfarande som sabbaten. Men steg för steg genomfördes en förändring. De som innehade heliga ämbeten förbjöds att på söndagen avkunna dom i någon civil tvist. Kort därefter befalldes alla människor, av vilken rang de än var, att avstå från vanligt arbete, vid äventyr av böter för fria män och prygel i tjänarnas fall. Senare stadgades att rika män skulle straffas med förlusten av hälften av sina egendomar; och slutligen, att om de alltjämt förblev trotsiga, skulle de göras till slavar. De lägre klasserna skulle drabbas av evig landsförvisning.

”Även mirakel togs i anspråk. Bland andra under berättades det att när en bonde, som stod i begrepp att plöja sin åker på söndagen, rengjorde sin plog med ett järn, fastnade järnet i hans hand, och i två år bar han det med sig, ”till hans ytterst stora smärta och skam.” —Francis West, *Historical and Practical Discourse on the Lord’s Day*, sidan 174.

”Senare gav påven anvisningar om att församlingsprästen skulle förmana dem som överträdde söndagen och uppmana dem att gå till kyrkan och be sina böner, så att de inte skulle dra någon stor olycka över sig själva och sina grannar. Ett kyrkligt kyrkomöte framförde det argument som sedan dess använts så allmänt, till och med av protestanter, att eftersom människor hade träffats av blixten medan de arbetade på söndagen, måste den vara sabbaten. ”Det är uppenbart”, sade prelaterna, ”hur tungt Guds misshag vilade över deras försummelse av denna dag.” Därefter riktades en vädjan till att präster och tjänare, kungar och furstar samt alla troende människor skulle ”göra sitt yttersta och noggrant verka för att dagen återställdes till sin ära och, för kristendomens anseendes skull, frommare hölls i framtiden.” —Thomas Morer, *Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord’s Day*, sidan 271.

Då konciliernas beslut visade sig otillräckliga, anhöll man hos de världsliga myndigheterna om att utfärda ett påbud som skulle injaga skräck i folkets hjärtan och tvinga dem att avhålla sig från arbete på söndagen. Vid en synod som hölls i Rom bekräftades alla tidigare beslut med större kraft och högtidlighet. De införlivades också med den kyrkliga lagen och verkställdes av de civila myndigheterna i nästan hela kristenheten. (Se Heylyn, *History of the Sabbath*, del 2, kap. 5, avsn. 7.)

Ändå vållade avsaknaden av biblisk auktoritet för söndagshelgandet inte ringa förlägenhet. Folket ifrågasatte sina lärares rätt att åsidosätta Jehovas uttryckliga förklaring: ”Den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat”, för att ära solens dag. För att avhjälpa bristen på bibliskt vittnesbörd blev andra utvägar nödvändiga. En nitisk förespråkare för söndagen, som mot slutet av det tolfte århundradet besökte kyrkorna i England, möttes av motstånd från trogna vittnen för sanningen; och så fruktlösa var hans ansträngningar att han för en tid lämnade landet och sökte efter något medel att genomdriva sina läror. När han återvände hade bristen avhjälpts, och i sitt senare arbete rönt han större framgång. Han medförde en skriftrulle som uppgavs vara från Gud själv, vilken innehöll det behövliga påbudet om

söndagsfirande, tillsammans med fruktansvärda hotelser för att injaga skräck hos de olydiga. Detta dyrbara dokument — lika usel en förfalskning som den institution det stödde — sades ha fallit ned från himlen och ha blivit funnet i Jerusalem, på S:t Simeons altare, i Golgata. Men i själva verket var det påvliga palatset i Rom den källa varifrån det utgick. Bedrägerier och förfalskningar för att främja kyrkans makt och välgång har i alla tider ansetts tillåtna av den påvliga hierarkin.

”Rullen förbjöd arbete från den nionde timmen, klockan tre på lördagseftermiddagen, till soluppgången på måndagen; och dess auktoritet förklarades vara bekräftad genom många mirakler. Det rapporterades att personer som arbetade efter den föreskrivna tiden drabbades av förflamning. En mjölnare som försökte mala sin säd såg, i stället för mjöl, en ström av blod komma fram, och kvarnhjulet stod stilla, oaktat det starka vattenflödet. En kvinna som satte deg i ugnen fann den rå när den togs ut, fastän ugnen var mycket het. En annan, som hade deg färdig för bakning vid den nionde timmen men beslöt att ställa den åt sidan till måndagen, fann nästa dag att den genom gudomlig kraft hade blivit formad till bröd och bakad. En man som bakade bröd efter den nionde timmen på lördagen fann, när han bröt det nästa morgon, att blod trängde fram därur. Genom sådana absurda och vidskepliga påhitt försökte söndagens förespråkare att befästa dess helgd. (Se Roger de Hoveden, *Annals*, vol. 2, s. 526–530.)”

”I Skottland, liksom i England, säkerställdes en större vördnad för söndagen genom att man förenade med den en del av den forntida sabbaten. Men den tid som skulle hållas helig varierade. Ett påbud från Skottlands kung förklarade att ’lördagen från klockan tolv på middagen bör anses helig’ och att ingen man, från den tiden till måndagsmorgonen, skulle ägna sig åt världsliga göromål.—Morer, sidorna 290, 291.

”Men trots alla ansträngningar att befästa söndagens helgd erkände papisterna själva offentligt sabbatens gudomliga auktoritet och den mänskliga upprinnelsen till den institution genom vilken den hade undanträngts. På det sextonde århundradet förklarade ett påvligt kyrkomöte tydligt: ’Låt alla kristna komma ihåg att den sjunde dagen blev helgad av Gud och har mottagits och iakttagits, inte endast av judarna, utan också av alla andra som gör anspråk på att dyrka Gud; fastän vi kristna har förändrat deras sabbat till Herrens dag.’—Ibid., sidorna 281, 282. De som ingrep i den gudomliga lagen var inte okunniga om karaktären av sitt verk. De satte sig medvetet över Gud.”

”En slående illustration av Roms hållning gentemot dem som inte var ense med henne gavs i den långa och blodiga förföljelsen av valdenserna, av vilka några höll sabbaten. Andra led på liknande sätt för sin trohet mot det fjärde budet. Historien om kyrkorna i Etiopien och Abessinien är särskilt betydelsefull. Mitt i den mörka medeltidens dunkel förlorades de kristna i Centralafrika ur sikte och glömdes av världen, och under många århundraden åtnjöt de frihet i utövandet av sin tro. Men till sist fick Rom kännedom om deras existens, och Abessiniens kejsare förleddes snart att erkänna påven som Kristi ställföreträdare. Andra eftergifter följde.”

”Ett edikt utfärdades som förbjöd sabbatens iakttagande under de strängaste straff. (Se Michael Geddes, *Church History of Ethiopia*, sidorna 311, 312.) Men det påvliga tyranniet blev snart ett så plågsamt ok att abyssinierna beslöt att bryta det från sina nackar. Efter en fruktansvärd kamp förvisades romanisterna från deras välden, och den gamla tron återställdes. Församlingarna

gladde sig över sin frihet, och de glömde aldrig den läxa de hade lärt sig om Roms bedrägeri, fanatism och despotiska makt. Inom sitt avskilda rike var de nöjda med att förbli, okända för den övriga kristenheten.

”Kyrkorna i Afrika höll sabbaten så som den hölls av den påvliga kyrkan före hennes fullständiga avfall. Medan de höll den sjunde dagen i lydnad för Guds bud, avstod de från arbete på söndagen i överensstämmelse med kyrkans sed. När Rom hade vunnit högsta makt, hade hon trampat Guds sabbat under fötterna för att upphöja sin egen; men kyrkorna i Afrika, dolda under nära tusen år, blev inte delaktiga i detta avfall. När de kom under Roms herravälde, tvingades de att åsidosätta den sanna och upphöja den falska sabbaten; men så snart de återvann sin självständighet, återvände de till lydnad för det fjärde budet.

”Dessa vittnesbörd från det förflutna uppenbarar tydligt Roms fiendskap mot den sanna sabbaten och dess försvarare, samt de medel som hon använder för att ära den institution som hon själv har skapat. Guds ord lär att dessa scener skall upprepas, när romerska katoliker och protestanter skall förena sig för att upphöja söndagen.

”Profetian i Uppenbarelseboken 13 förkunnar att den makt som framställs genom vilddjuret med lammlika horn skall få ”jorden och dem som bor på den” att tillbe påvedömet — där symboliserat av vilddjuret ”som liknade en leopard”. Vilddjuret med två horn skall också säga ”till dem som bor på jorden, att de skulle göra en bild åt vilddjuret”; och vidare skall det befalla alla, ”små och stora, rika och fattiga, fria och slavar”, att ta emot vilddjurets märke.

Uppenbarelseboken 13:11–16. Det har visats att Förenta staterna är den makt som framställs genom vilddjuret med lammlika horn, och att denna profetia kommer att uppfyllas när Förenta staterna skall genomdriva söndagsfirande, vilket Rom gör anspråk på som det särskilda erkännandet av dess överhöghet. Men i denna hyllning åt påvedömet kommer Förenta staterna inte att stå ensamt. Roms inflytande i de länder som en gång erkände dess välde är ännu långt ifrån förintat. Och profetian förutsäger ett återupprättande av dess makt. ”Och jag såg ett av dess huvuden såsom sårat till döds; och dess dödliga sår blev läkt, och hela världen förundrade sig över vilddjuret.” Vers 3. Tillfogandet av det dödliga såret pekar på påvedömet fall år 1798. Därefter, säger profeten, ”blev dess dödliga sår läkt, och hela världen förundrade sig över vilddjuret”. Paulus säger tydligt att ”laglöshetens människa” skall bestå intill den andra ankomsten. 2 Thessalonikerbrevet 2:3–8. Ända fram till tidens slut skall han fortsätta bedrägeriets verk. Och uppenbararen förklarar, också med hänsyftning på påvedömet: ”Alla som bor på jorden skall tillbe honom, alla vilkas namn inte är skrivna i livets bok.”

Uppenbarelseboken 13:8. I både den gamla och den nya världen kommer påvedömet att ta emot hyllning genom den ära som ges åt söndagsinstitutionen, vilken uteslutande vilar på den romerska kyrkans auktoritet.

”Sedan mitten av artonhundratalet har profetians studerande i Förenta staterna framfört detta vittnesbörd till världen. I de händelser som nu äger rum ser man ett snabbt framåtskridande mot uppfyllelsen av förutsägelsen. Bland protestantiska lärare finns samma anspråk på gudomlig auktoritet för söndagsfirandet och samma brist på bibliskt stöd som hos de påvliga ledare som uppdiiktade mirakler för att ersätta ett bud från Gud. Påståendet att Guds domar drabbar människorna för deras överträdelse av söndagssabbaten kommer att upprepas; redan

har man börjat framhålla det. Och en rörelse för att framtvinga söndagsfirande vinner snabbt terräng.”

”Den romerska kyrkan är förunderlig i sin slughet och list. Hon kan läsa det som skall komma. Hon avvaktar sin tid, då hon ser att de protestantiska kyrkorna hyllar henne genom att godta den falska sabbaten och att de förbereder sig att genomdriva den med just de medel som hon själv använde i gångna dagar. De som förkastar sanningens ljus skall likväl söka hjälp hos denna självutnämnda ofelbara makt för att upphöja en institution som har sitt ursprung hos henne. Hur villigt hon kommer att bistå protestanterna i detta verk är inte svårt att ana. Vem förstår bättre än de påvliga ledarna hur man skall handskas med dem som är olydiga mot kyrkan?”

”Den romersk-katolska kyrkan, med alla sina förgreningar över hela världen, utgör en enda väldig organisation under den påvliga stolens kontroll och avsedd att tjäna dess intressen. Dess miljoner bekännare, i varje land på jorden, undervisas att betrakta sig som bundna av trohetsplikt mot påven. Oavsett deras nationalitet eller regering skall de anse kyrkans auktoritet stå över all annan. Även om de må avlägga eden och därigenom förbinda sig till trohet mot staten, ligger likväl bakom detta löftet om lydnad mot Rom, vilket löser dem från varje förpliktelse som är fientlig mot dess intressen.

”Historien vittnar om hennes listiga och ihärdiga ansträngningar att nästla sig in i nationernas angelägenheter; och sedan hon vunnit fotfäste, att främja sina egna syften, även till furstars och folks undergång. År 1204 avkrävde påven Innocentius III Peter II, kung av Aragonien, följande märkliga ed: ’Jag, Peter, aragonesernas kung, bekänner och lovar att alltid vara trogen och lydig mot min herre, påven Innocentius, mot hans katolska efterträdare och den romerska kyrkan, samt att troget bevara mitt kungarike i hans lydnad, försvara den katolska tron och förfölja kättersk uselhet.’ —John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec.

”55. Detta står i överensstämmelse med påståendena angående den romerske pontifexens makt, ”att det är lagligt för honom att avsätta kejsare” och ”att han kan lösa undersåtar från deras trohetsplikt gentemot orättfärdiga härskare.” — Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, not 17.

“Och må man komma ihåg att det är Roms stolthet att hon aldrig förändras. Gregorius VII:s och Innocentius III:s principer är fortfarande den romersk-katolska kyrkans principer. Och om hon endast hade makten, skulle hon tillämpa dem med lika stor kraft nu som under gångna århundraden. Protestanterna vet föga vad de gör, när de föreslår att ta emot Roms hjälp i arbetet med söndagens upphöjelse. Medan de är inriktade på att förverkliga sitt syfte, syftar Rom till att återupprätta sin makt, att återvinna sitt förlorade herravälde. Om principen en gång blir fastslagen i Förenta staterna att kyrkan må använda eller behärska statens makt; att religiösa föreskrifter må genomdrivas genom världsliga lagar; kort sagt, att kyrkans och statens myndighet skall härska över samvetet, då är Roms triumf i detta land säkerställd.

”Guds ord har varnat för den annalkande faran; om denna varning lämnas utan avseende, kommer den protestantiska världen att få lära känna vad Roms avsikter verkligen är först när det är för sent att undkomma snaran. Hon växer i det tysta till makt. Hennes läror utövar sitt

inflytande i lagstiftande församlingar, i kyrkorna och i människornas hjärtan. Hon hopar sina höga och massiva byggnader, i vilkas hemliga inre hennes tidigare förföljelser kommer att upprepas. Smygande och obemärkt stärker hon sina krafter för att främja sina egna syften när tiden kommer för henne att slå till. Allt hon önskar är en fördelaktig ställning, och denna ges henne redan. Vi kommer snart att se och att känna vad det romerska elementets syfte är. Den som tror och lyder Guds ord kommer därigenom att dra på sig smälek och förföljelse.” The Great Controversy, 563–581.